

Arrest

nr. 185 910 van 26 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 augustus 1984 geboren in Baghdad. U bent een sjiitische moslim. Uw vader is van Koerdische origine en uw moeder is van Arabische origine. Uw vader heeft geen problemen gekend in de periode dat de Failli Koerden gedeporteerd werden. U groeide op in Sadr City en de wijk Jihad. Ten tijde van het sektarisch geweld verhuisden al de jonge mannen uit de wijk naar de wijk Shaab. U heeft uw zesde middelbaar beëindigd en ging vervolgens aan de slag in een verfwinkel. U herstelde eveneens elektrische apparaten. In 2011 woonde u twee maanden in het appartement van uw tante in de Saddam wijk. Sinds januari 2015 kreeg u sporadisch te horen dat Koerden niet thuishoren in Baghdad.

In april 2015 was u op weg naar het appartement van uw tante in de Saddam wijk. De buurvrouw van uw tante heet X en is een prostituée die veel klanten heeft van de federale politie. De dame verveelde

zich en wilde seks met u. U weigerde en schold haar uit. Een half uur later kwam de federale politie u arresteren op basis van artikel vier van de anti-terreur wetgeving. U werd twee weken vastgehouden. U werd terug vrijgelaten en drie weken later werd u wederom gearresteerd door de federale politie op basis van artikel vier. U werd gedurende uw twee à drie weken durende detentie geslagen en men verweet u dat u X uitgescholden had. U werd terug vrijgelaten. Een tijdje later werd er bij uw tante in de wijk Bayaa navraag naar u gedaan. Uw neef waarschuwde u en u ging onderdak zoeken bij uw grootvader in Sadr city. U bracht uw documenten in orde en verliet het land op 23 augustus 2016. U reisde met het vliegtuig via een transit in Erbil naar Turkije. U stak vervolgens de zee over naar Griekenland en reisde via de Balkanroute verder naar België waar u op 14 september 2015 aankwam. U vroeg op 25 september 2016 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een originele kieskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een usb stick met videofragmenten in verband met de Koerden in Bagdad (dewelke uw advocate zou doorsturen maar die tot op heden niet in het bezit zijn van het CGVS), internetartikels met informatie over de situatie van de Koerden in Bagdad.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Allereerst hecht het CGVS geen geloof aan de problemen die u had naar aanleiding van het dispuut met de prostitué X. Volgens uw verklaringen had u seks geweigerd met een prostitué. Deze dame schakelde prompt haar hele netwerk in bij de federale politie om u te laten arresteren. U zou een half uur na het incident opgepakt zijn op basis van artikel vier van de anti-terreur wetgeving. U zat gedurende twee weken in de cel. U werd niet ondervraagd en u werd vrijgelaten zonder enige uitleg (CGVS p.17). Gezien de Iraakse context is het vreemd dat een prostitué erin slaagt de federale politie te mobiliseren om u te laten arresteren. Nog merkwaardiger is het feit dat u twee weken later opnieuw gearresteerd werd. Er werd u wederom artikel vier aangesmeerd, zo blijkt uit uw verklaringen. Het is totaal onlogisch dat de leden van de federale politie u eerst arresteren op basis van een bijzonder bezwarend wetsartikel, u vervolgens vrijlaten en u dan, twee weken later, omwille van dezelfde zaken wederom te arresteren. U geconfronteerd met deze gang van zaken, repliceerde u dat X misschien opnieuw gebeld had naar de agenten en gevraagd had of ze u geslagen hadden. Aangezien ze u de eerste keer niet geslagen hadden, moesten ze u bijgevolg opnieuw arresteren om u dit keer wel te slaan. U dacht dat een van de officieren haar minnaar was en deze daarom zou doen wat X hem vroeg (CGVS p.19). Deze verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden. Het is niet geloofwaardig dat een prostituee dusdanig veel controle heeft over de federale politie dat deze hun werkschema aan haar grillen zouden aanpassen. Hier bleef het daarenboven volgens uw verklaringen niet bij. De politie wilde u nog een derde keer arresteren, louter en alleen omwille van een dispuut met een prostitué. Gezien de context in Bagdad, waar zich de nodige problemen voordoen, is het niet geloofwaardig dat de federale politie tijd en manschappen aan een woordenwisseling gaat verspillen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U heeft bovendien geen documenten om uw asielmotieven mee te staven.

Na de derde, mislukte, arrestatie die naar uw zeggen plaatsvond in juni 2015, tot aan uw vertrek uit Irak in september 2015 moet er vervolgens worden vastgesteld dat er blijkbaar niet meer naar u gezocht werd (CGVS p.21). De politie is niet eens bij jullie thuis geweest om naar u navraag te doen. Dit is nochtans de meest voor de hand liggende plaats om u te treffen (CGVS p.20). Dat de zoektocht plotsklaps gestaakt werd ondanks dat u niet gearresteerd was voor de derde keer, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Verder moet er aangestipt worden dat u, die gezocht werd door de politie, klaarblijkelijk probleemloos nieuwe identiteitsdocumenten en zelfs een paspoort heeft kunnen aanvragen. Uw identiteitskaart werd op 27 juli 2015 afgeleverd en uw paspoort en uw nationaliteitsbewijs op 17 augustus 2015. U heeft geen problemen ondervonden bij de aanvraag van of het afhalen van deze documenten. U heeft evenmin problemen ondervonden op de luchthaven van Bagdad bij het verlaten van het land (CGVS p.14, p.21). Dit is opmerkelijk. U beweert nochtans dat u gezocht wordt door de federale politie. U geconfronteerd met deze bedenking, stelde dat er geen beslissing van de rechter was en u daarom niet verboden was het land te verlaten.

Als de federale politie u tot drie keer toe probeert te arresteren op basis van een artikel uit de anti-terreurwetgeving, is het echter weinig geloofwaardig dat u zonder enig probleem nieuwe documenten kon verkrijgen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

In de kantlijn kan er aangestipt worden dat uw chronologie behoorlijk vaag is en niet altijd overeenstemde. Zo kan u nauwelijks het incident met X dateren. Het vond plaats ergens na de vijftiende april, zo zegt u (CGVS p.11). Daar dit incident het begin van al uw problemen was, is het opmerkelijk dat u de exacte datum niet kan herinneren. U slaagde er evenmin in om aan te geven of u nu twee of drie weken in detentie zat (CGVS p.11). Ook dit is vreemd. Het verschil tussen twee of drie weken detentie is nochtans vrij groot. Dat u dit niet kan specificeren ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.11). U haalde initieel aan dat u twee weken bij uw grootvader verbleef vlak voor uw vertrek om dit vervolgens te wijzigen naar twee maanden (CGVS p.9, p.12). U geconfronteerd met deze incongruentie, ontkende simpelweg dat u dit gezegd had. Ook dit is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder haalde u een vrees aan in verband met het feit dat u Koerd bent en in Bagdad woont. U stelde dat u en uw broer sinds begin 2015 regelmatig te horen kreeg dat Koerden niet thuishoren in Bagdad. U beschouwde deze woorden niet als een bedreiging, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.5). Bovendien woont en werkt uw broer, die dezelfde woorden te horen kreeg, nog steeds in Bagdad (CGVS p.5, p.6). Uw broer en uw familie hebben geen concrete problemen gehad omwille van het feit dat ze Koerd zijn, sinds uw vertrek. U haalde een voorbeeld aan van uw buurman Abou (A.) die bedreigd en vermoord zou zijn. U weet niet wie uw buurman kwam bedreigen, u weet niet precies wanneer het was, u wist niet waarom net uw buurman eruit gepikt werd. U wist met andere woorden bijzonder weinig over de omstandigheden van de moord op uw buurman (CGVS p.5). U geeft zelf aan dat er duizenden koerden zijn in Bagdad. De dreigementen waren niet aan alle Koerden gericht. U kon echter niet zeggen waarom bepaalde Koerden wel bedreigd werden en andere niet (CGVS p.5). U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat u omwille van uw etnie een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vluchtelingenstatus als ook de subsidiaire beschermingsstatus kan u dan ook niet toegekend worden.

Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort en kieskaart zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De fragmenten op de USB stick en de artikels zijn artikels die een schets maken van de algemene situatie, u wordt er niet met naam in genoemd. U kan op basis van deze documenten geen persoonlijke en systematische vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten.

Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van

Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie

Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de:

“- Schending van artikel 3 EVRM;

- Schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen;

- Schending van artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

- Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991);

- Schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;”

Waar gemotiveerd wordt dat de geschetste gang van zaken bevreemdend is, stelt verzoeker:

“Verzoeker heeft een vermoeden dat hij door een valse klacht van Noor werd opgepakt wegens verdenking van terrorisme daar zijn arrestatie kort na de dispuut met Noor gebeurde.

Hij heeft reeds bij de aanvang van zijn verhoor duidelijk proberen te maken dat de Koerden worden weggepest en slecht behandeld in Bagdad (p. 5-7 van zijn asielverhoor). Vermoedelijk ligt deze haat ook aan de basis waarom Noor een valse klacht over hem indiende bij de politie en waarom hij door de politie zomaar werd gearresteerd en gefolterd.

Over het feit dat hij geen documenten heeft bijgebracht, verklaarde hij dat er geen rechterlijke beslissing was zodat hij niet aan officiële documenten kon geraken.

Gelet op het feit dat de Koerden in de minderheid zijn in Bagdad, komt het verhaal van verzoeker dan ook vrij realistisch over.”

Dat de politie niet meer naar hem zocht, verklaart verzoeker als volgt:

“Op pagina 19 van zijn asielverhoor verklaarde verzoeker dat zijn moeder na zijn vertrek naar Noor is gegaan en heeft verteld dat hij was vertrokken. Vermoedelijk ligt dit aan de oorzaak waarom niet meer naar hem werd gezocht na zijn vertrek.

Dat in elk geval het feit dat hij verschillende malen werd gearresteerd en weer vrijgelaten, het vrijwillig karakter aantoont van zijn arrestatie. Juist hierdoor heeft verzoeker sterke vermoedens dat de beschuldigingen wegens terrorisme werden verzonnen en onder invloed van de prostitué Noor gebeurden. Hij werd aldus gepest door slechts enkele leden van de politie en er waren geen bewijzen van de ten laste gelegde feiten. Verzoeker denkt dat de politie misschien daarom ook niet verder is gegaan met de zoektocht, wetende dat zij toch niets konden bewijzen.”

Over het bekomen van zijn identiteitsdocumenten en zijn uitreis uit Irak, doet verzoeker gelden:

“Zoals verzoeker terecht stelde, was er geen rechterlijke beslissing in verband met de valselijke beschuldigingen wegens terrorisme. Derhalve is het vrij denkbaar dat andere diensten, waarbij voormelde documenten kunnen opgevraagd worden, niet op de hoogte waren van zijn arrestatie en in verdenkingstelling wegens terrorisme.

Ook was, zoals verzoeker terecht verklaarde, geen verbod om het land te verlaten zodat verzoeker bij zijn vertrek geen problemen heeft ondervonden.”

Inzake de chronologie van zijn relaas, voert verzoeker aan:

“Over het incident met Noor kon verzoeker de exacte datum inderdaad niet met zekerheid herinneren omdat er een lange tijd voorbij is gegaan, maar toch was hij zeer specifiek wanneer hij aangaf dat het na 15de april gebeurde.

Wat betreft de detentieperioden, gaf hij – in tegenstelling tot de bewering van verwerende partij – dat de eerste detentie twee weken duurde en de tweede detentie drie weken duurde. Er is hierbij dus geen sprake van een verwarring. Het is eerder verwerende partij die de antwoorden van verzoeker niet goed

leest en ten onrechte insinueert dat hij de duur van de eerste detentie verwarde terwijl hij het over de duur van twee verschillende detenties had (CGVS p. 12).

Over de duur van het verblijf bij de grootvader, denkt verzoeker dat de tolk het niet goed heeft vertaald want hij heeft telkens gezegd dat het twee maanden duurde."

Voorts stelt verzoeker:

"Dat het toch wel algemeen geweten is dat de Koerdische bevolking in Bagdad niet goed worden behandeld en als her ware worden weggepest door de Arabieren en de Iraakse militairen. Verzoeker heeft hieromtrent toch wel internetartikels bezorgd aan verwerende partij tijdens zijn verhoor, aan dewelke niet de nodige aandacht werd geschonken."

Met betrekking tot de situatie in Bagdad laat verzoeker gelden:

"De Commissaris-Generaal verwijst echter naar zeer oude verslagen en laat na om de recente veiligheidssituatie in Bagdad te onderzoeken. Bovendien worden twijfelachtige conclusies getrokken uit de aangehaalde rapporten.

De Commissaris-Generaal erkent echter zelf in de bestreden beslissing dat er veel terreuraanslagen worden gepleegd door IS in Bagdad en dat deze hoofdzakelijk gericht zijn tegen de Sjiitische bevolkingsgroep (en dus ook de Koerdische) (p.4).

Verder erkent de Commissaris-Generaal in de bestreden beslissing dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden of gewonden opeist.

Hierdoor is er al een erkenning van een zekere vervolging van Sjiieten en Koerden in Bagdad, of minstens van willekeurig geweld.

De Commissaris-Generaal erkent ook dat de identiteit, herkomst en beroep van verzoeker niet ter discussie staat.

Aangezien verzoeker zelf tot de religieuze groep van sjiieten behoort en van Koerdische origine is, en gelet op de toegenomen sektarische polarisering en segregatie in Bagdad, zoals blijkt uit de recente internationale rapporten, kan het aldus niet uitgesloten worden dat verzoeker ingevolge zijn persoonlijke situatie in Bagdad een risico loopt om te worden gevisieerd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen omwille van zijn godsdienst en etniciteit, zodat hij dus als vluchteling kan worden erkend.

Minstens dient hij een subsidiaire bescherming te krijgen gelet op de algemene onveilige en onzekere situatie in Bagdad.

Immers, er bestaan overeenkomstig art. 48/4 Vw wel degelijk zwaarwegende gronden om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zal lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil.

Dit blijkt ook uit actuele ontwikkelingen in de regio Bagdad die aantonen dat de situatie aldaar zeer onveilig is.

Verzoeker brengt hieromtrent een zeer recente krantenartikel in stuk nr. 3, waarin duidelijk te lezen is dat de laatste maand alleen al opnieuw honderden onschuldige burgers werden gedood ten gevolge van de terroristische aanslagen.

In dit krantenartikel wordt verwezen naar een verslag van UNAMI (lees: United Nations Assistance Mission for Iraq), waarin de cijfers worden meegedeeld van de burgerslachtoffers in de maand oktober van 2016. Dat volgens dit verslag er in Iraq in totaal 1.792 mensen zijn gedood en 1.358 gewond raakten in deze maand. Dat het grootste aantal te situeren is in Bagdad, waar aldus 268 mensen zijn vermoord en 807 gewond raakten ingevolge terreurdaden, geweld en gewapende conflicten.

De bijzondere vertegenwoordiger van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Jan Kubis onderlijnt dan ook dat er dringend alle nodige acties moeten worden ondernomen om de burgers tegen de gevolgen van deze gewelddaden en gewapende conflicten te beschermen.

De situatie in Bagdad kan dus allesbehalve veilig beschouwd worden voor de burgers. Bij terugkeer zal verzoeker aldus terecht vrezen voor zijn leven door de nog durende strijden tussen de Iraakse militairen en IS-militairen."

Verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM en rechtspraak omtrent dit artikel. Hij herhaalt dat verweerder verwijst naar verslagen die niet recent zijn. Ten onrechte wordt beweerd dat het geweld in Bagdad geen willekeurig karakter heeft. De informatie bij het verzoekschrift toont het tegendeel aan. Bij een verwijdering zal verzoeker worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en een reëel risico lopen op ernstige schade. Op de bescherming van zijn land kan hij zich niet beroepen gelet op de onterechte arrestaties waarvan hij slachtoffer werd.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een persartikel bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.2. Verweerder legt op 10 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 februari 2017.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij ondervond met de federale politie omwille van een dispuut met een prostituee.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter terecht gemotiveerd:

“Allereerst hecht het CGVS geen geloof aan de problemen die u had naar aanleiding van het dispuut met de prostitué X. Volgens uw verklaringen had u seks geweigerd met een prostitué. Deze dame

schakelde prompt haar hele netwerk in bij de federale politie om u te laten arresteren. U zou een half uur na het incident opgepakt zijn op basis van artikel vier van de anti-terreur wetgeving. U zat gedurende twee weken in de cel. U werd niet ondervraagd en u werd vrijgelaten zonder enige uitleg (CGVS p.17). Gezien de Iraakse context is het vreemd dat een prostitué erin slaagt de federale politie te mobiliseren om u te laten arresteren. Nog merkwaardiger is het feit dat u twee weken later opnieuw gearresteerd werd. Er werd u wederom artikel vier aangesmeerd, zo blijkt uit uw verklaringen. Het is totaal onlogisch dat de leden van de federale politie u eerst arresteren op basis van een bijzonder bezwarend wetsartikel, u vervolgens vrijlaten en u dan, twee weken later, omwille van dezelfde zaken wederom te arresteren. U geconfronteerd met deze gang van zaken, repliceerde u dat X misschien opnieuw gebeld had naar de agenten en gevraagd had of ze u geslagen hadden. Aangezien ze u de eerste keer niet geslagen hadden, moesten ze u bijgevolg opnieuw arresteren om u dit keer wel te slaan. U dacht dat een van de officieren haar minnaar was en deze daarom zou doen wat X hem vroeg (CGVS p.19). Deze verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden. Het is niet geloofwaardig dat een prostituee dusdanig veel controle heeft over de federale politie dat deze hun werkschema aan haar grillen zouden aanpassen. Hier bleef het daarenboven volgens uw verklaringen niet bij. De politie wilde u nog een derde keer arresteren, louter en alleen omwille van een dispuut met een prostitué. Gezien de context in Bagdad, waar zich de nodige problemen voordoen, is het niet geloofwaardig dat de federale politie tijd en manschappen aan een woordenwisseling gaat verspillen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U heeft bovendien geen documenten om uw asielmotieven mee te staven."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij komt immers niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen en ongefundeerde vermoedens. Bovendien houden zijn heden afgelegde verklaringen evenmin steek. Indien hij werkelijk (valselijk) werd beschuldigd en verdacht van terrorisme, is het namelijk hoegenaamd niet geloofwaardig dat de Iraakse Federale Politie hem na zijn eerste arrestatie eenvoudigweg zou vrijlaten om hem twee weken later opnieuw te arresteren op basis van dezelfde verdenking. Nog minder aannemelijk is het dat zij hem nadien opnieuw zomaar lieten beschikken om vervolgens nogmaals een poging te doen om hem te arresteren.

Verder is het geheel niet geloofwaardig dat de federale politie na een eenmalige, mislukte poging om verzoeker een derde poging te arresteren de zoektocht eenvoudigweg zou staken indien deze verzoeker werkelijk blijvend viseerde. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Na de derde, mislukte, arrestatie die naar uw zeggen plaatsvond in juni 2015, tot aan uw vertrek uit Irak in september 2015 moet er vervolgens worden vastgesteld dat er blijkbaar niet meer naar u gezocht werd (CGVS p.21). De politie is niet eens bij jullie thuis geweest om naar u navraag te doen. Dit is nochtans de meest voor de hand liggende plaats om u te treffen (CGVS p.20). Dat de zoektocht plotsklaps gestaakt werd ondanks dat u niet gearresteerd was voor de derde keer, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de door u ingeroepen vrees."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij benadrukt dat zijn moeder aan X vertelde dat hij Irak zou hebben verlaten, kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de politie met de loutere verklaring van zijn moeder genoegen zou nemen. Indien de politie verzoeker nog zocht, kon worden verwacht dat zij zich minstens ervan zou hebben vergewist of verzoeker ook daadwerkelijk was vertrokken en of hij niet thuis of bij familieleden verbleef. Waar verzoeker het vermoeden uit dat de politie de zoektocht bij gebrek aan bewijzen zou hebben stopgezet, dient te worden opgemerkt dat, zo dit vermoeden zou kloppen, hieruit blijkt dat verzoeker bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst niet (langer) werd gezocht en bijgevolg geen vrees diende te koesteren ten aanzien van de Iraakse autoriteiten.

Dat verzoeker op dat moment niet werd gezocht, wordt eveneens bevestigd door het gegeven dat hij van deze autoriteiten nog zonder problemen identiteitsdocumenten bekwam en door de wijze waarop hij zijn land van herkomst verliet. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Verder moet er aangestipt worden dat u, die gezocht werd door de politie, klaarblijkelijk probleemloos nieuwe identiteitsdocumenten en zelfs een paspoort heeft kunnen aanvragen. Uw identiteitskaart werd op 27 juli 2015 afgeleverd en uw paspoort en uw nationaliteitsbewijs op 17 augustus 2015. U heeft geen problemen ondervonden bij de aanvraag van of het afhalen van deze documenten. U heeft evenmin problemen ondervonden op de luchthaven van Bagdad bij het verlaten van het land (CGVS p.14, p.21). Dit is opmerkelijk. U beweert nochtans dat u gezocht wordt door de federale politie. U geconfronteerd met deze bedenking, stelde dat er geen beslissing van de rechter was en u daarom niet verboden was het land te verlaten."

Als de federale politie u tot drie keer toe probeert te arresteren op basis van een artikel uit de anti-terreurwetgeving, is het echter weinig geloofwaardig dat u zonder enig probleem nieuwe documenten kon verkrijgen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich immers tot een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden. Deze is geenszins dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde, inzake deze gezegden gedane vaststellingen.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de chronologie van verzoekers relaas daarenboven met recht gemotiveerd:

“In de kantlijn kan er aangestipt worden dat uw chronologie behoorlijk vaag is en niet altijd overeenstemde. Zo kan u nauwelijks het incident met X dateren. Het vond plaats ergens na de vijftiende april, zo zegt u (CGVS p.11). Daar dit incident het begin van al uw problemen was, is het opmerkelijk dat u de exacte datum niet kan herinneren.

(...)

U haalde initieel aan dat u twee weken bij uw grootvader verbleef vlak voor uw vertrek om dit vervolgens te wijzigen naar twee maanden (CGVS p.9, p.12). U geconfronteerd met deze incongruentie, ontkende simpelweg dat u dit gezegd had. Ook dit is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij erkent dat hij niet kan aangeven wanneer het incident met X precies plaatsvond. Dat de tolk zijn initiële verklaringen inzake zijn verblijf bij zijn grootvader mogelijk verkeerd zou hebben vertaald, kan voorts niet worden gevolgd. Verzoeker gaf aan de tolk bij het CGVS goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Verder kunnen uit het gehoorverslag geen problemen inzake vertaling of communicatie worden afgeleid. Voorts zijn de voormelde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Verzoekers documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker vestigt wel nog de aandacht op het gegeven dat hij een sjiitische Koerd is. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan echter niet worden afgeleid dat de situatie voor sjiitische Koerden in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze op zich een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van verzoeker. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder haalde u een vrees aan in verband met het feit dat u Koerd bent en in Bagdad woont. U stelde dat u en uw broer sinds begin 2015 regelmatig te horen kreeg dat Koerden niet thuishoren in Bagdad. U beschouwde deze woorden niet als een bedreiging, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.5). Bovendien woont en werkt uw broer, die dezelfde woorden te horen kreeg, nog steeds in Bagdad (CGVS p.5, p.6). Uw broer en uw familie hebben geen concrete problemen gehad omwille van het feit dat ze Koerd zijn, sinds uw vertrek. U haalde een voorbeeld aan van uw buurman Abou (A.) die bedreigd en vermoord zou zijn. U weet niet wie uw buurman kwam bedreigen, u weet niet precies wanneer het was, u wist niet waarom net uw buurman eruit gepikt werd. U wist met andere woorden bijzonder weinig over de omstandigheden van de moord op uw buurman (CGVS p.5). U geeft zelf aan dat er duizenden koerden zijn in Bagdad. De dreigementen waren niet aan alle Koerden gericht. U kon echter niet zeggen waarom bepaalde Koerden wel bedreigd werden en andere niet (CGVS p.5). U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat u omwille van uw etnie een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.”

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gehandhaafd. Mede gelet op het voorgaande, zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd omwille van zijn religie en etnie.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de

verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU)*, A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer een meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt.

Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn

uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen

om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS